

II. DOKUMENTY STOLICY APOSTOLSKIEJ

1. KONGREGACJA DS. KULTU BOŻEGO I DYSCYPLINY SAKRAMENTÓW

a. Dekret wprowadzający wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Licheńskiej do kalendarza diecezji włocławskiej

CONGREGATIO DE CULTU DIVINO ET DISCIPLINA SACRAMENTORUM

Prot. n. 2004/03/L

VLADISLAVIENSIS

Instante Excellentissimo Domino Vieslao Mering, Episcopo Vladislaviensi, litteris die 17 octobris 2003 datis, vigore facultatum huic Congregationi a Summo Pontifice IOANNE PAULO II tributarum, perlibenter concedimus, ut celebratio B. Mariae Virginis de Lichen in Calendarium proprium dioecesis inseri valeat, die 2 iulii gradu memoriae obligatoriae (in ipso sanctuario – sollemnitatis) quotannis peragenda.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ex aedibus Congregationis de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, die 26 iulii 2004.

(+ Dominicus Sorrentino)
Archiepiscopus a Secretis

(D.nus Franciscus B. Tran Van Kha)
Officio Praepositus

KONGREGACJA DS. KULTU BOŻEGO I DYSCYPLINY SAKRAMENTÓW

Prot. n. 2004/03/L

DIECEZJA WŁOCŁAWSKA

Na prośbę Jego Eksceleencji Wiesława Meringa, biskupa włocławskiego, wyrażoną w liście z dnia 17 października 2003 roku, mocą uprawnień udzielonych tej Kongregacji przez Ojca Świętego JANA PAWŁA II, chętnie pozwalamy na wprowadzenie do własnego kalendarza diecezji – w dniu 2 lipca każdego roku – wspomnienia obowiązkowego NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY LICHEŃSKIEJ (w samym sanktuarium – uroczystości).

Bez względu na jakiegokolwiek przeciwnie zarządzenia.

W siedzibie Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, dnia 26 lipca 2004 r.

+ Dominik Sorrentino
Arcybiskup Sekretarz

Franciszek B. Tran Van Kha
Przełożony Urzędu

(Tłum. bp Stefan Cichy)

b. Dekret ogłaszający polski przekład kolekty i II czytania Liturgii Godzin na wspomnienie bł. Jana Bezymia dla księży jezuitów

Zwykle w tym dziale umieszczamy dekrety dotyczące całej Polski lub niektórych diecezji, tym razem wyjątkowo dajemy dekret dotyczący tekstów o bł. Janie Bezymie zatwierdzonych dla Towarzystwa Jezusowego.

**CONGREGATIO DE CULTU DIVINO
ET DISCIPLINA SACRAMENTORUM**

Prot. n.1955/03/L

SOCIETATIS IESU

Instante Reverendo Patre Petro Ioanne Kolvenbach, Societatis Iesu Praeposito Generali, litteris die 19 septembris 2003 datis, vigore facultatum huic Congregationi a Summo Pontifice IOANNE PAULO II tributarum, textum lectionis alterius Liturgia Horarum lingua latina, italica et polona exaratum in honorem Beati Ioannis Bezym, presbyteri, prout in adiecto prostat exemplari, perlibenter probamus seu confirmamus.

In textu imprimendo inseratur ex integro hoc Decretum, quo petita confirmatio ab Apostolica Sede conceditur. Textus vero impressi duo exemplaria ad hanc Congregationem transmittantur.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ex aedibus Congregationis de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, die 8 iunii 2004.

(Franciscus Card. Arinze)
Praefectus

(Marius Marini)
Subsecretarius

**KONGREGACJA DS. KULTU BOŻEGO
I DYSCYPLINY SAKRAMENTÓW**

Prot. n.1955/03/L

DLA TOWARZYSTWA JEZUSOWEGO

Na prośbę ojca Piotra Jana Kolvenbacha, przełożonego generalnego Towarzystwa Jezusowego, wyrażoną w liście z dnia 19 września 2003 r., mocą uprawnień udzielonych tej Kongregacji przez papieża JANA PAWŁA II chętnie zatwierdzamy tekst drugiego czytania *Liturgii Godzin* ku czci bł. Jana Bezymy, prezbitera, w języku łacińskim, włoskim i polskim, jaki znajduje się w załączonym egzemplarzu.

W tekście drukowanym należy umieścić w całości dekret, którym udzielone zostało zatwierdzenie przez Stolicę Apostolską. Dwa egzemplarze wydrukowanego tekstu należy przesłać do tej Kongregacji.

Bez względu na jakiegokolwiek przeciwny zarządzenia.

W siedzibie Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, dnia 8 czerwca 2004 r.

Franciszek kard. Arinze
Prefekt

(Mariusz Marini)
Podsekretarz

(Tłum. bp Stefan Cichy)

12 października

Bł. Jana Bezymy, prezbitera

Wspomnienie

Ojciec Jan Bezym urodził się 15 maja 1850 roku na Wołyniu. Mając 22 lata, wstąpił do zakonu jezuitów w Starej Wsi koło Brzozowa. Po święceniach kapłańskich pracował przez 10 lat jako wychowawca i opiekun młodzieży. W 48 roku życia wyjechał na Madagaskar do pracy wśród trędowatych, którym oddał wszystkie swoje siły, zdolności i serce. Umarł z wyczerpania w Maranie, 2 października 1912 roku.

GODZINA CZYTAŃ**II CZYTANIE**

Z listu bł. O. Jana Bezymy do O. Marcina Czermińskiego SJ,
Fianarantsoa, 17 września 1911 r.
(C. Drażek SJ, „Posługacz trędowatych”, Kraków 1995, s. 190-197)

Sama Najświętsza Panna założyła ten szpital i sama prowadzi to dzieło

Wreszcie za łaską Bożą szpital ukończony i 16 sierpnia 1911 r. zamieszkali w nim moi biedacy. Spieszę donieść Ojcu o tym i zaraz proszę, żeby Ojciec był łaskaw zamieścić obecny list w „Misjach Katolickich” dla uwiadomienia wszystkich naszych dobroczyńców.

Matce Najświętszej podziękowaliśmy i ustawicznie dziękujemy za łaskę, jaką nam wyświadczyła, dając tak dobry przytułek; teraz w imieniu wszystkich trędowatych, którzy już korzystają ze szpitala i tych, co zeń korzystać będą, najpierw drogiemu Ojcu za jego tak gorliwe zajęcie się losem nieszczęśliwych trędowatych, potem wszystkim naszym łaskawym dobroczyńcom, za ich miłosierdzie i hojne jałmużny zasłałam stokrotne „Bóg zapłać!”. Niech wam wszystkim razem i każdemu z osobna Matka Najświętsza po swojemu stokrotnie wynagrodzi za wszystko, co dla nas zrobiliście.

My odwdzięczamy się wam wszystkim, jak możemy i umiemy, w niegodnych naszych modlitwach, tj. ja we Mszy św., a moje czarne pisklęta w Komunii, różańcu itp. Oprócz naszych wspólnych modlitw są jeszcze wyznaczeni co tydzień po kolei, którzy przystępują do Komunii św. i odmawiają koronkę wyłącznie za naszych dobroczyńców żywych i zmarłych. Krótko mówiąc, robimy co i jak możemy, żeby się odwdzięczyć naszym wszystkim dobroczyńcom, którzy nas w jakikolwiek sposób wspierają, ale że niewiele możemy, więc Matka Najświętsza uzupełni to po swojemu, o czym wcale nie wątpię, bo ten szpital jest wyłącznie Jej dziełem.

Cywilizować się zaczęliśmy od Boga. Rano, gdy usłyszą dzwonek na wstawanie, zaraz przełożony sypialni woła głośno: „Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!”, a wszyscy inni, jak katolicy tak poganie, odpowiadają: „Na wieki wieków. Amen”. Tak samo przed spaniem, gasząc światło, najpierw pochwalą Pana Jezusa, a potem zabierają się do snu.

Uspokojenie chorych w ogóle bardzo dobre, gorliwie garną się do Boga, posłuszni są zupełnie we wszystkim i wolę mają bardzo dobrą i chętną. Dałby tylko Bóg, żeby tak szło dalej. Mam wielką nadzieję, że tak będzie, bo rządzi nami sama Najświętsza Panna we wszystkim i wszędzie.

Zna Ojciec dokładnie całe przejście tego szpitala od początku do obecnej chwili, zdaje mi się zatem, że Ojciec jest tego zdania, że nie jest to dzieło ludzkie, ale sama Najświętsza Panna założyła ten szpital i sama prowadzi to dzieło. Wszyscy tutaj, co znają nieco bliżej to dzieło, utrzymują jednomyślnie to samo.

Pokornie proszę o zapomogę wszystkich tych, którzy by chcieli dla miłości Pana Jezusa i Jego Najświętszej Matki ratować nieszczęśliwych trędowatych, jak co do ciała, tak i do duszy, a jest tych biedaków moc wielka na Madagaskarze. Jeszcze raz z całego serca dziękując Matce Najświętszej w imieniu nas wszystkich biednych trędowatych za Jej łaski, jakimi nas obsypuje, dziękuję drogiemu Ojcu i wszystkim naszym dobroczyńcom za wszystko, co dla nas robicie. Niech wam to Matka Najświętsza po swojemu wynagrodzi.

RESPONSORIUM

Ps 40,1; Prz 14,21

W. Błogosławiony człowiek, który myśli o biednym. * Pan go ocali w dniu nieszczęścia.

K. Błogosławiony, kto z biednym współczuje. **W.** Pan go ocali.

Modlitwa

Boże, Ojczy wszelkiej pociechy,
Ty powołałeś błogosławionego Jana (Beyzyma), prezbitera,
do heroicznej miłości w służbie trędowatym,
spraw, prosimy, abyśmy w duchu tej samej miłości
głosili gorliwie Ewangelię Chrystusa wszystkim ludziom.
Przez naszego Pana, Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, +
który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, *
Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

2. PENITENCJARIA APOSTOLSKA***Dekret o odpustach w kościołach konkatedralnych*****ORBIS****DECRETUM**

quo Episcopis eparchialibus vel dioecesanis facultas fit, in spiritalem profectum fidelium, Papalem Benedictionem, cum adnexa Plenaria Indulgentia, in singulis ecclesiis concathedralibus olim pertinentibus extinctis dioecesibus vel eparchiis semel in anno impertiendi, absque praeiudicio ternarii numeri pro tota Ecclesia particulari statuti.

Ecclesia cathedralis «ob exstructae molis maiestatem, spiritualis illius templi index est, quod intus in animis aedificatur ac divinae gratiae magnificentia nitet; ex ea Pauli Apostoli sententia: *Vos enim estis templum Dei vivi* (2 Cor 6, 16). Deinde... expressa imago est ducenda aspectabilis Christi Ecclesiae, quae in terrarum orbe et precatur et canit et adorat; est nimirum imago putanda Mystici eius Corporis, cuius membra in una conglutinantur caritatis compage, supernorum donorum roratione nutrita» (Paulus VI, Const. Apost. *Mirificus eventus*, 7 decembris 1965).

Summe igitur expedit ut erga Cathedralem Ecclesiam, locum praestantissimum et symbolum magisterii et liturgicae perfunctionis Episcopi, fidelium animi peculiari affectu sese devinctos persentiant: etenim hac religiosa mente ipsi patefaciunt sese hinc agnoscere et revereri *charisma veritatis certum* (cfr. Irenaeus Lugdun., *Adv. haereses* Lib. IV c. 40 n. 2) quo Episcopi hierarchice coniuncti cum Episcopo Romano, Christi Vicario, pollent, inde vero, sacra velle recipere et pro sua parte exercere in

communione cum Pastore qui *Pastoris Aeterni et Episcopi animarum nostrarum* (cfr. *I Pe 2, 25*) vices in terris gerit.

Recentibus vero temporibus mutata socialia, geographica, oeconomica adiuncta, novae inductae consuetudines, dolenda diminutio Sacrorum ministrorum pluribus in regionibus ab antiquo catholicis, ipsa, per se optima, ratio coordinationis navitatum pastoralium effecerunt, ut nonnullae antiquae particulares ecclesiae essent exstinguendae, territoriis et populis coalescentibus sub regimine amplioris particularis ecclesiae Hierarchae.

Ratione autem habita venerandae antiquitatis, celebrium historicorum adiunctorum, insignis sanctitatis quae in pluribus fidelibus illarum exstinctarum ecclesiarum effloruit, templa, olim cathedralia, dignitate concathedralium honestata sunt: ad hoc praesertim ut pietas erga antiquam olim propriam ecclesiam in fidelibus perseveret, integra manente spiritali et canonica communione cum proprio Episcopo, hodiernae cathedrali praecipuo vinculo addicto.

Ad filiales hos sensus probandos et perficiendos Summus Pontifex Ioannes Paulus II, in audientia die 13 Iunii 2002 concessa infrascriptis Apostolicae Paenitentiariae Moderatoribus statuere dignatus est ut Episcopi, qui in suo territorio habent ecclesias, olim cathedrales, nunc concathedrales, firmo manente ternario numero Papalium Benedictionum, ad tenorem Normae n. 7, 2° *Enchiridii Indulgentiarum*, impertiri valeant Papalem Benedictionem, cum adnexa Plenaria Indulgentia, die festo sollemni ab ipsis Episcopis designando, et ita christifideles in concathedrali vel concathedralibus ecclesiis illam recipere valeant, animo quidem omnino elongato ab affectu peccati, et solitis sub condicionibus (nempe Sacramentali Confessione, Eucharistica Communionem et Oratione ad mentem Summi Pontificis) pro Indulgentia Plenaria necessariis.

Praesenti *in perpetuum* valituro. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Paenitentiariae Apostolicae, die 29 Iunii 2002, in sollemnitate Ss. Apostolorum Petri et Pauli.

+ Aloisius De Magistris
archiep. tit. Novensis
Pro-Paenitentarius Maior

L. + S.
In PA tab. n. 25/02/I

Ioannes Franciscus Girotti OFM Conv.
Regens

ŚWIAT

DEKRET

którym dla większego pożytku wiernych upoważnia się biskupów eparchialnych i diecezjalnych do udzielenia raz w roku, oprócz trzech przypadków już przewidzianych dla Kościołów lokalnych, błogosławieństwa papieskiego z dołączonym odpustem zupełnym w poszczególnych kościołach konkatedralnych, które niegdyś przynależały do wygasłych diecezji i eparchii.

Kościół katedralny „w majestacie swoich struktur architektonicznych wyobraża duchową świątynię, jaka wznosi się we wnętrzu każdej duszy w blasku łaski – według słów Apostoła: ‘wy wszak jesteście świątynią Boga żywego’ (2 Kor 6, 16). Ponadto ... należy go uważać za wyraźny obraz Chrystusowego Kościoła widzialnego, który na całym świecie modli się, śpiewa i adoruje; trzeba mianowicie widzieć w nim obraz Jego Mistycznego Ciała, którego członki spaja w jedną budowlę miłość, zraszana łaskami z wysoka” (Paweł VI, konst. apost. *Mirificus eventus*, 7 grudnia 1965).

Jest zatem jak najbardziej stosowne, żeby wierni żywili szczególne uczucie wobec kościoła katedralnego, wzniosłej siedziby i symbolu urzędu nauczycielskiego Biskupa i jego posługi liturgicznej: tą wszak religijną postawą wyraźnie pokazują, że z jednej strony uznają i szanują *bezpieczny charyzmat prawdy* (por. św. Ireneusz, *Adversus haereses*, IV, rozdz. 40, n. 2), znamionujący Biskupów zjednoczonych hierarchicznie z Biskupem Rzymu, Namiestnikiem Chrystusa, z drugiej zaś strony, że chcą przyjmować święte rzeczy i ze swej strony je sprawować w łączności z Pasterzem, który zastępuje na ziemi *Wiecznego Pasterza, Biskupa dusz naszych* (por. *1 P 2*, 25).

W ostatnich jednak czasach, zmienione warunki społeczne, geograficzne i ekonomiczne, wprowadzone w życie nowe zwyczaje, smutny spadek powołań w wielu krajach od starodawna katolickich, wreszcie sam w sobie niewątpliwie słuszny wymóg koordynacji działalności duszpasterskiej sprawiły, że trzeba było znieść niektóre dawne Kościoły lokalne łącząc ich tereny i ludność pod zarządem Hierarchy obszerniejszego Kościoła lokalnego.

Z uwagi jednak na godną szacunku starożytność, na sławne wydarzenia historyczne oraz na wyróżniającą się świętość, jaka kwitła w wielu wiernych owych zniezionych Kościołach, świątyniom będącym niegdyś katedrami nadano zaszczytny tytuł konkatedr (współkatedr) – a to szczególnie po to, by podtrzymać u wiernych pietyzm względem świątyń, które swego czasu były katedrami, nie naruszając przez to bynajmniej wspólnoty duchowej i kanonicznej z własnym Biskupem, związanym w szczególniejszy sposób z dzisiejszą katedrą.

W uznaniu dla tych synowskich uczuć, a także pragnąc przyczynić się do ich wzrostu Ojciec Święty Jan Paweł II na audyencji udzielonej w dniu 13 czerwca 2002 r. niżej podpisanym przełożonym Penitencjarii Apostolskiej łaskawie postanowił, że Biskupi, na których terytoriach znajdują się kościoły dawniej katedralne, dzisiaj zaś konkatedralne, mogą raz w roku udzielić w dniu uroczystego święta, który oni sami ustalą, błogosławieństwa papieskiego z odpustem zupełnym (oprócz trzech przypadków, o których w Normie nr 7, 2° *Wykazu Odpustów*) i w ten sposób wierni w kościołach konkatedralnych, ewentualnie w kościołach konkatedralnych, będą mogli dostąpić

tego odpustu, jeśli są wolni od jakiegokolwiek przywiązania do grzechu i spełnią zwykłe warunki (mianowicie: Spowiedź sakramentalna, Komunia św. i modlitwa według intencji Ojca Świętego), konieczne dla uzyskania odpustu zupełnego.

Niniejszy dekret zachowa *wieczystą* ważność. Bez względu na jakiegokolwiek przeciwnie rozporządzenia.

Rzym, w siedzibie Penitencjarii Apostolskiej, dnia 29 czerwca 2002 r., w uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła.

+ Luigi de Magistris

*Arcybiskup tytularny miasta Nova
Propenitencjarz Większy*

L. + S.

In PA tab. n. 25/02/I

Gianfranco Girotti OFM Conv.

Regens